

až bude lze dobývat pohledávku jí krytou. Směnečný závazek krycí slouží k zajištění pohledávky tím způsobem, že věřitel snadno dobude exekučního titulu (platebního rozkazu) a může zakročit brzy exekucí k zajištění a také dříve urychleným řízením dospěje k exekuci uhražovací. Směnky krycí lze tedy použít k vymožení kryté pohledávky, a není tím, že byla k zajištění pohledávky vystavena směnka krycí, nijak vysloveno, že nemá být dána do oběhu. I krycí směnku může její majitel zpeněžit jejím převodem, aniž by ji musel zažalovat, chce-li dojít úhrady. Nepřevoditelnost směnky může ovšem být umluvena. Vyjádřit lze to ve směnce zákazem převodu směnečného (nikoli na řád, § 8 směn. zák.). Tento ve směnce obsažený zákaz působí pak proti každému nabyvateli tak, že může dlužník směnečný proti němu použít námitky, které měl proti původnímu věřiteli a také nabyvatel takové směnky nemá postihu (§§ 8 a 13 směn. zák.). Není-li dohoda o nepřevoditelnosti vyjádřena ve směnce řečeným zákazem, působí jen proti takovému nabyvateli směnky, který věděl nebo musel vědět o takové úmluvě a proto uplatňuje směnku obmyslně a protiprávně (§§ 87 a 6 směn. zák.). Zákaz převodu ve směnce neobsažený, nemusí znamenat úmluvu o neplatnosti převodu, nýbrž také jen výhradu námitky proti novému nabyvateli. Z řečeného plyne, že označení směnky jako krycí neznamena její nepřevoditelnost a že také z takového označení nemusila žalující firma čerpat podezření, že byl smluven zákaz převodu, a jsou liché vývody, jimiž se dovolatelé snaží doličit opak. Uznávají-li sami na jedné straně, že se jim nezdařil důkaz o tom, že žalobkyně věděla o protiprávním uplatňování směnky, a dovozují-li na druhé straně, že žalobkyně musela vědět, že směnka byla protiprávně dána do oběhu, sami se ocitají v rozporu. Jsou také na omylu, tvrdíce, že protiprávnost uplatnění směnky je odůvodněna již tím, že žalobkyně nepátrala u Pozemkového ústavu (u původního věřitele) po významu označení směnky jako krycí a že se tím dopustila zavinění podle § 1297 obč. zák. a čl. 282 obch. zák. Protiprávní uplatňování směnky nemůže odůvodnit každý nedostatek opatrnosti (kupecké), nýbrž podle zásady-§ 6 směn. zák. buď přímá vědomost o námitce nebo nevědomost zaviněná hrubým nedopatřením, kterou zákon rovná vědomosti samé, t. j. když námitka musela žalující straně napadnouti. Takové hrubé nedopatření nemohlo však založit převzetí směnky označené jako krycí, aniž by bylo pátráno, neznamena-li to také nepřevoditelnost. Takové označení nemusilo budit u žalující firmy vůbec podezření dohody, že směnka neměla být převedena.

Čís. 10922.

Při exekuci na pohledávku jest přesně udati jméno a bydliště podlužníka a právní důvod pohledávky, na niž se vede exekuce. Význam slova »konto« jest příliš všeobecný, značící v obchodních knihách zapsanou pohledávku bez uvedení právního důvodu.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, R I 565/31.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce na pohledávku, již má dlužník za Živnostenskou záložnou v B. ve výši plus minus Kč 40.000. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud k rekursu poddlužnice exekuční návrh zamítl. Důvody: Poddlužnice stěžuje si právem do napadeného usnesení proto, že proti předpisu § 54 čis. 3 ex. ř. v exekučním návrhu není udán právní důvod tvrzené pohledávky, která prý povinné straně ve výši plus minus 40.000 Kč proti poddlužnici přísluší, tak že se exekučnímu návrhu nedostává náležitosti předepsané zákonem, přesného označení předmětu, na který se vede exekuce. Povolení exekuce odporuje proto zákonu a jest tudíž podle § 294 čtvrtý odstavec ex. ř. poddlužník k podání rekursu proti povolení exekuce oprávněn. (Viz též Neumannův komentář k ex. ř. 2. vydání str. 243 a rozhod. Nejv. soudu ze dne 10. března 1925, R II 51/25 sb. n. s. 4796 a ze dne 15. června 1929, R V 380/29, pak ze dne 17. června 1924, R I 501/24 sb. n. s. 3983.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 54 čis. 3 ex. ř. má návrh na povolení exekuce obsahovati všechny údaje, jež podle povahy případu jsou důležité pro nařízení, jež má povolující soud neb exekuční soud vydati v zájmu vedení exekuce. Při exekuci na pohledávky jest tudíž udati přesně jméno a bydliště poddlužníkovo a právní důvod pohledávky, na niž se vede exekuce (Neumannův komentář z r. 1909—1910 str. 232). Udání právního důvodu jest nutné zejména proto, že způsob vedení exekuce jest rozdílný podle druhu pohledávky, na niž se vede exekuce (§§ 294, 296, 299, 320 ex. ř.). V návrhu, o který jde, není tohoto přesného určení pohledávky, příslušející prý dlužníku, co do právního důvodu, neboť mluví prostě o »pohledávce, kterou má povinná strana proti Živnostenské záložně v B. ve výši plus, minus 40.000— Kč«. Stěžovatel poukazuje ovšem i k tomu, že jeho návrh na povolení exekuce obsahuje právní důvod, ano se v něm mluví »o zabaveném kontě, které dlužník u poddlužníka nesmí vybrati, a poddlužníku se zakazuje, by nějaké příkazy dlužníka v příčině zabaveného konta uznal« a že tím jest jasně řečeno, že jde o poměr kontokorentní. Avšak význam slova »konto« jest příliš všeobecný, značící v obchodních knihách zapsanou pohledávku bez uvedení právního důvodu a nelze proto usuzovati, že »konto« to vzniklo na základě kontokorentní smlouvy (čl. 291 obch. zák.).

Čís. 10923.

Rekursní soud nemůže přihlížeti k zákonu ze dne 16. prosince 1930, čis. 4 sb. z. a n. na rok 1931, jenž neplatil v době rozhodnutí prvního soudu, třebaže platil v době rozhodnutí rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, R I 598/31.)